

CSENDŐRSÉGI LAPOK

Szerkeszti és kiadja a M. kir. Csendőrségi Zsebkönyv szerkesztő-bizottsága.

ELŐFIZETÉSI ÁRA: Félévre — — 6 korona.
Egész évre 12 korona. Negyedévre 3 korona.

Megjelen minden hó
1-én, 10-én és 20-án

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL
Budapest, IV., Egyetem-utca 4. sz.

Fegyveres banda és csendőrök találkozása.

Irta: Madarász Henrik csendőrszázados.

(A belgrádvidéki csendőrkörlet parancsnoka.)

A Szerbia ellen 1915-ben megindított nagyarányú offenzíva sikeres előrehaladása után a megszállott terület közigazgatása rendkívül nehéz feladat elé állította az intéző köröket.

A közbiztonság állapota a lehető legzüllöttebb, legrosszabb volt, a mi egészen természetes is, mert hiszen Szerbiában békében sem volt valami fényes a közbiztonság, hát még most, több mint három háborús esztendő után. — Természetes, hogy ily viszonyok között, igen erélyes tevékenység vált szükségessé, a mely feladatot a Szerbia megszállott területére vezényelt csendőrség mintaszerűen oldotta meg, úgy, hogy a közbiztonság állapota ma már, ha nyugodtnak nem is mondható, joggal elismerésre méltó a csendőrség buzgó tevékenységének ama szép eredménye, hogy kisebb lopásokon s jelentéktelenebb bűncselekményeken kívül fontosabb avagy nyugtalanítóbb bűnesetek nem igen fordulnak elő.

Az 1916. év októberében igen rövid ideig, körülbelül egy hónapig garázdálkodott két felfegyverkezett szerb banda kézrekerítését és ártalmatlanná tételét szándékozom részletesebben ismertetni, megjegyezvén, hogy két mozgójárőrnek gyors és a legerélyesebb tevékenysége eredményezte azt, hogy a körletben jelenleg nyugalom van.

1916. évi augusztus havában kiadatott egy rendelet, hogy a fegyverfogható és harczképes szerbek internáltassanak. Ez természetesen érthető lehangoltságot keltett a lakosság körében. Sokan megadással mentek felügyelet mellett a hadi fogolytáborokba, de akadtak egyes szerbek, a kik inkább megszöktek, semhogy a hazai rögtől megváljanak.

Messzire ezek sem szökhettek, mert hiszen az aránylag sűrű őrszálózat miatt a sűrűn portyázó csendőrszázadok elől bujkálniok kellett az erdőn. Október havában

pedig már beköszöntött a hideg s kénytelenek voltak menedékhely után nézni, ha nem akartak fagyoskodni. E célból a földbe ásva menedékhelyet építettek, a hol remélték, hogy észrevétlenül kivonhatják magukat az internálás alól.

A fedezék, illetve menedékhely, a mely, eltekintve attól, hogy a földbe volt mélyítve, igényeiknek teljesen megfelelt, 5—15 egyén kényelmes befogadására szolgált. A tetőzet egy síkban volt a föld felszínével, a karvastagságú ágakra sűrűn kukoriczakórót s erre földet, végül lehullott falevelet hintettek. Az ilyen mesterségesen készített barlangba egy 40 cm. négyszögletű nyílás képezte a bejáratot, míg egy kisebb nyílás a friss levegőt szolgáltatta. Belül egy rendes, bádogból készített takaréktűzhely arra szolgált, hogy meleg ételeiket megkészíthessék. De teknőben, dagasztó-deszkában, fazekakban s egyéb konyhai felszerelésekben sem volt hiány. Az egyik ilyen fedezékben még egy kis könyvtár is szórakoztatta a bujkálókat.

Ily csendes magányban nem is tűntek volna fel, ha az éhség nem készítette volna őket élelmiszereik beszerzésére, illetve állandó pótlására, hiszen a tél is közeledett s szükségük volt nemcsak húsról és zsírról gondoskodni, de szükséges ruházatot is be kellett szerezni.

E kérdést akként oldották meg, hogy a Ripanj község körüli közeli falvakban, továbbá Lišovic község környékén a lakosságot kirabolták, mert az amugyis szükösen élő szerbek nem voltak hajlandók saját élelmüket önként odaadni, még kevésbé elősegíteni egy oly bűncselekményt, a mely a, legsúlyosabb büntetést vonja maga után.

Fegyvert és megfelelő mennyiségű lőszert szereztek, de erre nem csupán rablásaikhoz volt szükségük: ők már avval is számoltak, hogy csendőrszázadokkal is találkozhatnak és harczra kerül a sor s ép ezért annyi lőszert és élelmicziket halmoztak fel, a mely elegendő lett volna hosszabb ideig tartó ellentállásra is.

Az 1916. évi október hó 15-ről 16-ra menő éjjel M. Ivanca községben Tanasije Markovič-tól 5000 dinár készpénzt és sertéseket raboltak derék honfitársai. Ez

Hegedűt, harmonikát, tárogatót, és a többi hangszereket általánosan elismert legjobb gyártm. szállít.

MAGYARORSZÁG LEGNAGYOBB HANGSZERGYÁRA

STOWASSER J.

cs. és kir. udvari és hadsereg ezéllító, a Rákóczi-Tárogató feltalálója, Budapest, II., Lánchíd-utca 5. — Gyára: Öntőház-utca 3. — Régi hangszerek javítása, vétele és becsesrelés. — Árjegyzék minden hangszerről külön küldetik.

az eset különösen ragadta meg a belgrádvidéki csendőr-körlet parancsnokának figyelmét, mert jelezve volt, hogy a rablást fegyveres szerbek követték el. Figyelembe vette, hogy ezen időben mind sűrűbben ismétlődtek az élelmiszer és ruhalopások s minden egyes esetben fegyveres tettesek működtek közre. Még nem is sejtette, hogy szervezett, egy és ugyanazon banda működik e vidéken, mégis a már fent említett feltevésből indult ki, hogy t. i. ez összefüggésben lehet az internáltatással, szükségesnek találta a legerélyesebb nyomozást megejteni oly egyének után, a kik az internálás elől bujkálnak. E célból az I. számú mozgójárőrt Ripanj községben összpontosította s feladatául megjelölte a bejelentett rablás kapcsán az internálás elől menekülő legerélyesebb üldözését. Ezen mozgójárőr Ripanj községben október hó 24-én este kilencz óra körül egy bizalmi besugó útján arról értesült, hogy Vojslav Branković, ki már hosszabb idő óta ismeretlen helyen tartózkodott október hó 22-én a községbe érkezett és szülei házában tartózkodik. A járőr rögtön meglepte a házat és Brankovićot kikérdezés céljából az őrsre vezette. Branković eleinte makacsul hallgatott és semmi áron sem volt hajlandó elárulni, hogy három hétig hol tartózkodott, végre a hosszadalmas kikérdezést meguntván, bevallotta, hogy a Sutilova patak mentén az erdőben (közel az alaguthoz) továbbá a lišovikai erdőben több, az internálás elől bujkáló szerbnek menedékhely építésénél segédkezett. Társai szigorúan bántak vele és mint legfiatalabbat folyton küldözgették a községekbe részben hirszerzésre, másrészt egy és más kifogyott élelmiszerek, továbbá konyhai felszerelés valamint fekvőhely részére szükséges szalma beszerzésére. Ezt ő meguntta, megszökött előlük s nem is hajlandó többé hozzájuk visszatérni.

Járőr még azon éjjel utnak indult és Branković kalauzálása mellett először a Sutilova patak menti menedékhelyhez tartott.

Bár elég bizonytalannak látszott az eredmény — hiszen ilyenkor a legképtelenebb hazugságokkal vezetik rendszerint tévútra a csendőrt — a járőr óvatosan közelített a megjelölt hely felé, a melynek bejárata olyan mesterien volt maszkírozva, hogy még 10—15 lépés távolságról sem volt észrevehető. Körülbelül hajnali hat óra lehetett az idő, a midőn egy ember a patak felé közeledett (valószínűleg mosdani mehetett, vagy a reggeli elkészítéséhez vizet akart hozni). Milorad Monilović volt ez, a ki a járőr erélyes felszólítására nem hogy megállt volna, hanem gyors futásnak eredt. Hogy az erdőben el ne tűnhessen, de meg mivel Branković bemondása szerint a menedékhelyen többen voltak, az újbóli felszólítás után, a járőr valamennyi tagja egy

lövést adott le a szökevényre, a ki súlyosan megsebesülve a patak medrébe bukott.

A csendőrök most még mindig bizonytalanságban voltak a menedékhely holléte felől, mivel a bejárat nem volt észrevehető. Gyors léptekkel előresiettek s a járőr egyik tagja épen rálépett a barlang nyílásra, a mikor onnan a lövések zajára figyelmessé lett Rajko Blazić a fejét kidugta. A járőr az elesett Monilovićcal nem törődött, hanem a megtalált barlang nyílása körül készen tartott fegyverrel foglalt állást s a bennlevőket megadásra szólította fel, azzal, hogy ellenszegülés esetén lelövetnek. A barlang lakói kelleetlenül bár, mégis egyenként előjöttek.

Igy előjött még Rajko Blazićon kívül Svetoslav Kostić és Milivoj Blazić, valamennyien ripanji lakosok, a kik csakugyan az internálás elől bujkáltak.

Félette kellemes foglalkozás közben zavarta meg a bujdosókat a járőr; ugyanis épen az előző napon rabolt és már megnyuzott disznó máját piritották reggelire, a melynek elfogyasztásában a járőr váratlan közbelépése megakadályozta őket. Annyira meg voltak lepve, hogy ellenállásra nem is gondoltak.

A barlang átkutatása után előkerült néhány ismétlőfegyver, sok lőszer, ruhanemű és élelmiszer (bab, lencse, liszt, só stb.) Ezután a patak mentén fekvő, súlyosan sebesült Milorad Monilović elszállításához fogott a járőr.

Ripanj községből kocsit szerzett s a járőr egyik része a sebesülttel, az összebilincselte foglyokkal és a talált bűnjelekkel Ripanj község felé tartott míg a másik része Brankovićcal a lišovikai erdőben hasonló módon bujkálók felkutatására indult. Ide aznap délelőtt tiz óra tájban ért a járőr s a midőn Branković kalauzálása szerint a rejtekhelyhez közeledett — attól mintegy 15 lépésre volt — az erdőből egy néhány puskalövés dördült el a járőr felé.

Ennek a — mintegy 12—14 főből álló — bandának az egyik fele ugyanis a rejtekhelyen volt, míg a másik része történetesen az éjjeli portyázásról térhetett vissza s a járőrt észrevéve oldalról tűz alá vette.

A járőr tagjai, bár a sűrű erdőben nem látták ellenfeleiket nem törődve a veszéllyel, a banda lefegyverzésére a már észrevett nyílást félkörben körülvették. A rejtekhelyen levők ismétlő puskákból rájuk tüzetek és közben három kézi-gránátot is hajítottak feléjük; ezek azonban valószínűleg nedvesek lehettek, mert csak füstölögtek, de fel nem robbantak s így kárt nem okoztak. A szerbek lövései szerencsére szintén nem találtak. A csendőrök a kívül álló szerbek elől fatörzsek mögött találtak fedezéket s valahányszor a rejtekhely felől mozgást vettek észre, mindannyiszor egy lövést adtak le.

Csúz, Rheuma, Köszvény

amely sok ezer hálairat és orvosi vélemény szerint biztos hatású háziszser.

Egyedüli készítő: Szenthe Lajos Patrona Hungariae

esetén próbálja meg a világhírű erősített **CAPCINE (Paprika)** kenőcsöt

Eredeti tégely ára háboru idejére 4— kor. gyógyszertára, Budapest, Damjanich-utca 2. szám.

Kilátás Tolmein felé.

A körülbelül egy óra hosszat tartott lövöldözésre figyelmessé lett az első bandát kísérő járőr, s hirtelen két részre oszolva míg az egyik fele az elfogott bandát fűken tartva rendeltetési helyére kísérte, a másik fele szinte futva tette meg a mintegy öt kilométernyi utat s a helyszínére érve szorongatott helyzetben volt bajtársai segítségére a harcba avatkozott.

A sűrű erdőben cél nem volt látható, így biztos találatról szó sem lehetett.

Körülbelül egy órai harc után a szerbek tüzelése lanyhult s végül teljesen elmaradt. Az óvatosan előrekuszó két járőr már csak az üres rejtekhelyet találta s itt-ott vérnyomok jelezték, hogy a szerbek közül egyesek megsebesülhettek.

A két méter magas, három méter széles és öt méter hosszú barlangból, sok minden került elő. Így szép számu ismétlő puskák, lőszer, konyha és élelmiszerek; de gondoskodtak szellemi táplálékról is, mert regények s különböző szerb olvasmányok is találtattak. Egy hatalmas takaréktűzhely itt is be volt építve.

Az előzőleg elfogott banda esetleges rakoncátlankodása és megszökése aggasztotta a járőrt, ugyanezért szükségesnek mutatkozott a már elfogottak szigorú felügyelése végett egyesülve, ezeket először biztos helyre hozni, hogy azután a megszököttek után a nyomozás a legerélyesebben felvehető legyen.

Az egyesült járőr az elfogott bandát Ripanj községbe a csendőrségre kísérte s az eseményeket, táviratilag a belgrádvidéki körlet tábori csendőrpáncsnokságnak bejelentette.

Milorad Monilović a belgrádi kórházba való szállítás közben sebébe belehalt.

A körletparancsnok a lišovicai erdei rejtekhelyről megszököttek kézrekerítése céljából az állományában levő második mozgó járőrt Vuk Šopot községbe összpontosította, a honnan vezetése alatt a Kosmaj hegyet és annak erdős, zeg-zugos környékét az első mozgó járőrrel egyetemben — kisebb csoportokra oszolva átkutatta. Sajnos azonban, minden fáradozás — körülbelül egy heti éjjel-nappali fárasztó munka — sem hozta meg a kívánt eredményt, a memyiben ezen második bandának csupán egy tagja került kézre. Ez Milorad Marić gubereváci lakos, a kit Nemenkuće községben fogtak el a csendőrök s a ki beismerte, hogy a lišovicai erdőben volt rejtekhelyen ő és tirsai fegyverrel ellentállottak az őket üldöző csendőrijárőrnek. Társait azonban semmi szín alatt meg nem nevezi.

Vojislav Branković hasonlóan nem nevezi meg társait, azt állítja, hogy társait nem ismeri közelebbről s névleg sem tudja őket megnevezni. Szívós nép ez, mely szívós ellenőrzést igényel.

A lišovicai erdőbeli banda tehát szétszéledt. Nem valószínűtlen az a feltevés, hogy ennek tagjai a közeli falvakbeli szerbek közül kerültek ki, de szétveretvén, mindegyik ismét békességesen portájára osont s színlelve a jámbort, egyik sem árulja el a másikat, ha csak — a mint az itt a Balkánon divik — bosszuállásból esetleg a törvény kezére nem juttatja, hiszen most már közel egy év óta e vidéken ehhez hasonló, vagy más nagyobb nyugtalanító bűncselekmény nem fordult elő.

Hogy még szórakozásban sem volt hiányuk mutatja az is, hogy asszonyismerőseik is meglátogatták őket kiépített odjukban s az éjjeleket is ott töltötték — bús magányukban őket felvidítandók.

A két rejtekhely felgyújtatott és leromboltatott.

A körletparancsnok által a helyszínén készített tizfényképfelvétel élénken illusztrálja a kiváló ügyességgel épített rejtekhelyeket. Ezek a fényképfelvételek a wieni hadikiállításban lettek elhelyezve és képletesen mutatják be a csendőrség fárasztó szolgálatát.

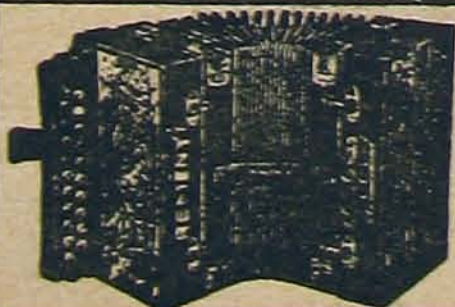
A pénztelen buzakereskedők.

Írta: Nyomozó.

Bűnügyi nyomozások leírásánál számtalanszor emlegetjük azt a bizonyos jelentéktelen dolgot, jelt, nyomot vagy tárgyat, a melynek meglátása, észrevése, felismerése és vagy akkor mindjárt, vagy később való előnyös felhasználása a nyomozó csendőr legeredményesebb feladatai közé tartozik.

Hogy mi lehet az a jelentéktelen valami, azt nem lehet oly könnyen meghatározni; még kevésbé lehet felsorolni, mert hiszen minden dolog, tárgy, jel vagy nyom jelentéktelen addig, míg az épen nyomozás alatt álló bűncselekménnyel kapcsolatba hozni nem tudjuk.

Sőt nem is kell annak egy épen folyamatban levő nyomozásnál észrevevődnie. Feltűnhetik, elébünk vetődhetik az olyankor is, mikor nem is nyomozunk. Megláthatjuk, észrevehetjük azt szolgálatban vagy szolgálaton kívül; az értékét vagy jelentőségét sem ez nem csökkenti, sem amaz nem emeli.

HEGEDŰ

remek felszereléssel
10-12-15-20 korona

a legjobb minőségben az egész országban elismert elsőrangú magyar hangszertelepen

Reményi Mihály-nál szerezhető be Budapesten, Király-utca 58. sz.

Minden hangszertől külön árjegyzék kérésre.

HARMONIKA

10-12-15-20 korona
nagyobb 2 soros 30-40-50 kor.

GRAMOPHON

40-50-60-70 korona
legjobb. azaz gramofonszerkezettel

A Bainsizza-fennsík.

A csendőrnek csupán az a kötelessége, hogy észre-
vegye s gondolkozzék rajta, hogy hol, miként és mikor
lehet azt előnyösen felhasználni.

Igen: gondolkozzék!

A csendőrnél ez a legfontosabb feladat és az eléggé
meg nem becsülhető tulajdonság, ha gondolkozni tud
és akar minden oly dolog vagy jelenség felett, a mi
az ő figyelmét felkölti. Gondolkozzék, következtetéseket
füzzön hozzá; keresse annak eredetét vagy valamely
esethez való kapcsolatát és hozza összefüggésbe valamely
megtörtént vagy megtörténhető eseménnyel.

A gondolkodás és érdeklődés mellett szükséges még
az is, hogy ez ne csak egy adott pillanatban történjék,
hanem azt a felfedezett dolgot, tárgyat, jelt vagy nyo-
mot későbbre is biztosítva, feljegyezve, vagy másként
emlékezetben tartva, alkalomadtán felhasználhassuk.

Az eddig elmondottak helyességének és fontosságának
igazolására igen jó példa az alábbi eset:

A vingai őr egyik járőre, 1913. évben, rendes (por-
tyázó) szolgálat alkalmával, Merczifalva községben az
előljáróságtól arról értesült, hogy a mezőőr egyik napon,
kora reggel, az uradalmi birtok közelében, az országot
melletti bokrok között, egy zsák tiszta búzát talált.

A zsák, melyben a buza volt, közönséges csalánzsák
volt. Bélyeg vagy különös ismertetőjel nem volt rajta.
Rendes, a szokásosan használt zsineggel volt bekötve.
Szóval sem a külsején, sem a belsején nem volt semmi
feltűnő vagy megjelölhető jelenség, a miből a tulajdo-
nosára következtetni lehetett volna.

Ugyanilyen semmitmondó következtetést nyújtott a
buza, a mi a zsákban volt. Szép, tiszta, aczélos buza
volt, a milyen úgy az uraság, mint más birtokos föld-
jén termett.

A mezőőr, mint hivatalos közeg, a mennyire ő jó-
nak látta és szükségesnek tartotta, elébb az uradalmi
majorban, majd mikor ott eredménytelenül járt, mások-
nál is érdeklődött, hogy hiányzik-e búzájuk, vesztek-e
el vagy loptak-e el valamelyiktől egy vagy több zsák
búzát s mikor eziránti érdeklődésének semmi eredménye
nem volt, fogta a zsák búzát és mint talált tárgyat,
beszállította a község házához és átadta az előljá-
róságnak.

Az előljáróság, hogy hamarabb felderithesse a károst,
dobszóval közhirre tette a községben az esetet, de nem
jelentkezett senki a végett, hogy a búzát, mint tulaj-
donát átvegye; de arra vonatkozó felvilágosítást sem
jelentett be senki, hogy a községbeliektől idegenek va-
lamely szomszédos községbe búzát szállítottak volna
és így feltehető lett volna, hogy azok veszítették el a
búzát.

Ezeket az adatokat közölte a jegyző a járőrrel. A járőr pe-
dig tudomásul vette az esetet, megtekintette a búzát, további
portyázás során érdeklődtek is a káros után és bár semmi

eredményt nem értek el, bevonuláskor jelentést tettek
őrsparancsnokoknak: Farkas János járásőrmesternek az
esetről.

A járásőrmester megelégedett a jelentéssel s csupán
arra figyelmeztette a járőrt, valamint az épen jelen volt
többi legénységet is, hogy mindaddig, míg a búzának
jogos tulajdonosa meg nem kerül, puhatoljanak, kérdezős-
kódjenek a lakosság körében a káros után, mert akár
elvezette, akár eldobta valaki a búzát, de károsnak
okvetlenül lenni kell.

Hónapok múltán, miközben a zsák búzát maga a
járásőrmester is megtekintette és úgy a zsákot, mint a
búzát alaposan megvizsgálta, éjnek idején egy másik
járőr került Merczifalvára s bár éjfél felé járt az idő,
mégis a piacztérhez nem messze levő utczákon zajongó,
lármázó csoportot találtak. A járőr a láрма irányában
haladva, csakhamar rájött, hogy a falubeli fiatalság —
legények, suhanczok — lármája az, a kik nem törődve
a késő éjjeli idővel, egyre-másra kergetőztek, lármáztak
az utcán, de a mint a járőr közeledését észrevették,
szétfutottak s részben a közeli udvarokba, mint odatar-
tozók bemenekültek úgy, hogy a már futólépésben kö-
zeledő járőr csupán a kerítés mellett bujkáló egy idő-
sebb — 35—40 éves korban levő — férfit tudott ott
meglepni.

A járőr kérdőre vonta az ismeretlent kiléte és a
láрма oka iránt, mire ez megnevezte magát és előadta,
hogy Zarándról jött át más három zarándi emberrel.
Ő másnap az uradalomba akar menni, cselédnek akar
oda beszegődni, társai pedig, a kiket csak látásból ismer,
kocsival vannak s a községbeliektől búzát akarnak
vásárolni. Öt utközből vették fel a kocsira — folytatta
tovább — s a kocsik, valamint azok tulajdonosai is, a
szomszéd utcán levő korcsmának az udvarán vannak
megszállva s ő, mivel nem tudott még aludni sétálni
kezdett és nézte a legények játszadozását.

Az ismeretlennél, daczára, hogy — mint állította —
cselédnek akar szegődni, semmiféle irás, munka- vagy
cselédkönyv nem volt, a mivel igazolhatta volna magát,
sőt az ez iránti kérdésekre oda nyilatkozott, hogy erre
nincs is szüksége, mert az uraságnál már előbb is szol-
gálván, ott ismeri őt mindenki és szükség esetén iga-
zolni is fogják.

Arra a kérdésére pedig, hogy ha ismerősei vannak
ott, miért nem ment azokhoz éjszakára, azzal védeke-
zett, hogy későn érkeztek, nem akarta azokat éjjel za-
varni, tehát reggelig, utitársaival együtt, a korcsmában
vett szállást ő is.

Ez az előadás nem volt olyan hihetetlen, de az addig
még igazolatlan ismeretlen mégis gyanút keltett a jár-
őrben, minélfogva a község házára kisérven és az éjjeli-
őrök őrizetére bizván nevezettet, a járőr a megjelölt
korcsmába ment, hogy a már említett utitársakat is ki-

Brilliáns, arany-ékszerek, ezüst használati és dísz tárgyak, órák, evőeszközök

180. sz.

182. sz.

Iparművészeti újdonságok. Egyházi felszerelések, gyári árban
beszerezhetők (részletfizetésre is)

SÁRGA JÁNOS

Képes nagy árjegyzék ingyen és bérmentve.

csász. és kir. udvari szállítónál,
Budapest, IV., Kilyó-tér 5. szám.

kérdezze. A korcsma már zárva volt, de az udvaron ott volt a mondott három kocsis és azok egyikén ott hortyogott az egyik állítólagos utitárs, a másik kettő azonban hiányzott, a kikkre nézve a felébresztett ismeretlen azt állította, hogy elmentek sétálni.

A járőr várt egy darabig, majd midőn az éjjeli sétálók nem jöttek, felköltözték a korcsmárost és mivel ez sem ismerte és így nem igazolhatta vendégeit, összeszedették vele a lószerszámokat, bezáratták a kamrába és a lovak és kocsik őrizetét rábizván, a felébresztett ismeretlent szintén a község házához kísérték és az előbbihez hasonló módon, az éjjeliőrök őrizete alatt hagyva, a járőr visszament a korcsmába, a hiányzó két buzakereskedőt megvárni.

Itt megjegyzem, hogy ez utóbbi őrizet alá vett egyén úgy magát, mint két hiányzó társát megnevezte, a község házában őrizet alatt levő utitársra nézve azonban csupán annyit mondott, hogy utközben akadt hozzájuk, személyében nem ismeri, egyszerűen felvették a kocsira, mint utas embert; egyébként mindent úgy adott elő, mint amaz.

A korcsma udvaron nem soká kellett várni, előkerült a másik két kocsis tulajdonosa is. Egy kicsit meglepődtek a nem várt fogadtatásra, de csakhamar megemebrelték magukat és a hozzájuk intézett kérdésekre, minden habozás nélkül, elbeszéltek ugyanazt, a mit két előbbi társuk elmondott. Csak azt nem tudták elfogadhatóan igazolni, hogy hol és különösen mi okból sétálgattak a késő éjjeli órákban.

A járőr ezeket is őrizet alá vette, bár eddig csupán az éjjeli sétájuk tűnhetett fel gyanusnak, mert annak igazolására, hogy csakugyan buzáért jöttek Merczifalvára, előmutattak a három kocsiról 20—25 darab zsákot. Az iránt pedig, hogy van-e pénzük a vásárláshoz a járőr nem is érdeklődött.

A zsákokon kívül csak az iránt érdeklődött még a járőr, hogy hol veszik majd a buzát és eziránt is csupán ama egyszerű okból, mert Merczifalván nincs betakarítás. De ebbeli kíváncsiságukat is kielégítette a gyanúsítottak ama felelete, hogy házról-házra járva, mint másszor is tették, szerzik be a venni szándékolt buzát.

Ezekután — azt hiszem — minden csendőr előtt az a kérdés merül fel, mi oka lehetett a járőrnek a négy embert őrizet alá venni és őrizet alatt tartani reggelig. Ha valaki megkérdezte volna őket akkor mindjárt, még ők magok se tudtak volna elfogadható indokot felhozni erre, mert legfeljebb csak sejtettek valamit, de azzal már nem voltak tisztában, hogy mit. Kellett volna valaki, a ki több tapasztalattal rendelkezett volna, mint ők és bizonyos utbaigazítással, tanácssal kisegítette volna őket. Erre azonban reggelig semmiféle alkalom nem kínálkozott.

Másnap reggel, miután addig semmiféle kibuvót nem találtak, a járőrvezető telefonon bejelentette az esetet Farkas járásőrmesternek, felsorolván hiven annak minden részletét, de ezt is olyan formában tette, hogy a

járársőrmester sem látott elfogadható okot fennforogni a gyanúsítottakat további őrizet alatt tartására és azt felelte vissza, hogy ha más ok nincs, bocsássa szabadon az embereket.

Mire azonban a kagylót helyére akasztotta, eszébe jutott a hónapokkal előbb talált zsák buza és abban a reményben, hátha kapcsolatot talál ez és az emberek között, azonnal újból összekapcsoltatta magát a járőrrel és meghagyta, hogy az embereket ne bocsássák el, hanem kísérik át Vingára ő elébe.

E meghagyás végrehajtván, az érkezők közül először is a járőrvezetőt kérdezte ki a tapasztaltak felől; majd mikor ez az előbbi jelentését ismételte, de semmi újat vagy fontosat nem mondott, a gyanúsítottakat vette elő és egyenként mindeniket kikérdezte. Ezek is szóról szóra azt ismételték, a mit a járőr előtt már néhányszor elmondtak; az említett zsák buzáról pedig nem tudtak semmit.

Farkas járásőrmester ekkor fordított egyet az eljárás. Behívatta azt, a ki cselédnek akart szegődni és megkérdezte, hogy a buzavásárlóknál látott-e pénzt és ha igen milyen összeget és hogy említették-e előtte, hogy mily mennyiségű buzát szándékoznak vásárolni.

A kért nemleges választ adott és újabb kérdésre kijelentette, hogy neki sincs több pénze 3—4 koronánál.

Ezután a többieket is megkérdezte erre nézve és ekkor derült ki, hogy a négy embernél együttesen sem volt egy zsák buza ára; mert általuk az előadott egész összeg 12—14 korona volt csak.

A kikérdezés és a pénz előadása külön-külön történvén és az összebeszélhetés elkerülése végett az emberek külön-külön őrizet alatt állván, mindegyik a másikra hivatkozott ugyan, hogy a nagyobb összeg pénz annál van, de azt már egy se árulta el, hogy tudomása van a többi társai pénztelenségéről; viszont azt sem tudta egyik se, hogy a másik milyen válaszokat adott az őrmester kérdéseire, és hogy nem szólt-e el magát valamelyik.

A kikérdezés e részének befejezése után újból a cselédnek szegődni szándékozót hívta be a járőrőrmester és közölvén vele az addigi eredményt tudtára adta, hogy amazok egyike ő rá hivatkozott, hogy a nagyobb összeg pénz ő nála van és hogy a vásárlásban ő is részesedni akart; ha tehát ez igaz, adja elő a többi pénzt is, ellenkező esetben meg fogja motozni.

Ez tévedésnek mondotta az állítást és addig csürtecsavarta a dolgot, míg végre kibökkentette, hogy nem cselédnek jött ő és amazok sem buzát vásárolni jöttek hanem buzát akartak lopni az uradalmi magtárból mint azt már azelőtt többször is tették. Beismerte azután azt is, hogy ama bizonyos zsák buzát is ők dobták el a megtalálás napja hajnalán, mert éppen akkor, mielőtt egyik társuk ezzel a zsák buzával az egyébként már megrakott kocsikhoz érkezhetett volna, egy autó közeledett feléjük és abban a hitben, hogy az uraság

jön a majorba, nehogy ott lepje őket, társuk a zsák buzát eldobta s mindannyian hirtelen tovahajtottak.

Kikérdezése befejeztével még csak arra kérte a járásőrmestert, hogy csak a főkertészt vegye elő a majorban az volt a közvetítő, azzal osztozkodtak az ellopkodott buza árán, az majd többet fog mondani; őt azonban el ne árulja a többieknek, hogy a dolgot beismerte, mert azok, ha ezuttal nem is, [boszúból később is agyonverik.

A három fuvaros még ezek közlése után is húzta-halasztotta a beismerést, de hol az egyik, hol a másik engedett egy-egy kicsit, míg végre összeállítódott a bűnlajstrom és az ő beismerésük alapján belekerült a társaságba a főkertészen kívül a főkocsis és a kulcsár is, mint akik egyetértve velök álkulcsal-e vagy az igazi kulcs ellopása mellett, ezt megmondani nem tudták segítségükre voltak a buza ellophatásában akként, hogy előzetes értesítés után, hol az egyik, hol a másik kinyitotta a magtár ajtaját.

Ezekután már egészen könnyűnek ígérkezett a nyomozás lefolytatása, holott még csak ezután jött a neheze.

A főkertész a főkocsisra ez ismét a magtáros kulcsára igyekezett hárítani a bűnösséget; tagadni, pedig egyformán tagadott mind a három a saját bűnössége tekintetében. Az uraság pedig nem volt otthon, a kárösszegezt még hozzávetőleg sem lehetett megállapítani. Beletelt három nap, míg megtört a három urasági alkalmazott s beismerték a bűnrészességet s a főkocsis az elrejtve tartott álkulcsot előadta.

Ekkorára hazaérkezett az uraság s meglátva az ő régi, hűséges cselédeit a csendőrök kezén, még ő méltatlankodott legjobban és alkalmazottai szabadon bocsájtását követelte; kárról pedig egyáltalán tudni sem akart, mert — mint mondá — állandóan a majorban tartózkodik, terményei kiadását, felhasználását, eladását figyelemmel kíséri, tehát lehetetlennek tartja, hogy észrevétlenül megkárosíthatták volna.

Hogy pedig eme állításait bizonyíthassa előszedte a termények felhasználásáról, eladásáról, cselédek konventiójába való kiadásáról szóló nyilvántartásait, összehasonlították ezeket az előző nyáron betakarított, majd a magtárakban még előtalált mennyiséggel és csak akkor hűledezett, mikor a többszöri összehasonlítás folytán kiderült, hogy hűtlen alkalmazottai mintegy félév alatt 18—20.000 korona értékű buzát, gabonát loptak el tőle. Ekkor már belátta, hogy a zarándi buza-kereskedők nem boszúból áztatták el az ő régi hűséges alkalmazottait.

A nyomozásnak ezekután való része már csakugyan könnyen folyt le. Előkerültek az orgazdák Temesváron, Aradon s ugyancsak ezeken a helyeken megállapították azt is, hogy a gőzmalmokban mikor és mennyi buzát örlettek meg vagy adtak el a tettesek, sőt egyes orgazdáknál még jókora mennyiségű buzát is sikerült előtalálni.

Igy vezetett nyomra és egy bűnszövetkezet leleplezésére az a talált zsák buza, melyről pedig annak idején jogosan lehetett azt állítani, hogy mennyisége és súlya daczára nem volt egyéb, mint ama sokszor hangoztatott jelentéktelen tárgy egy bűnügyi nyomozás keretében.

Jelentékennyé pedig csak úgy lett, hogy Farkas járásőrmester nem felejtkezett meg róla és a felvetődő alkalommal igyekezett kapcsolatba hozni azt a magokat — bár más irányban és eleinte csakugyan jelentéktelenül de mégis gyanússá tett buzakereskedők eljárásával és magatartásával.

KÉPEINKHEZ.

Képek az olasz frontról.

A bűnhődés órája elérkezett. Olasz ellenségeinket is elérte a Nemezis. Nem jött váratlanul. Sejtették, sőt tudták, hogy jönni fog. Már akkor érezték, sőt megis jósolták saját maguknak, mikor a románok leverése folyamatban volt, hogy ezek után ők következnek. Semleges országokon át hozzánk jutott olasz hírlapokban cikkeztek is akkor erről. Várták tehát, csak azt nem tudták, mikor, honnan és merről érkezik a veszedelem. Közben pedig lefolytattak egynehány ellenünk intézett offenzívát. Tizenegyet befejeztek emberségesen; már készültek a tizenkettedikre úgy gondolván, hogy az lesz ráknézve ama bizonyos tizenketedik óra, amelyben nemcsak felajánljuk, mint eddig tettük, — hanem majd kérni, könyörögni fogjuk a békét.

Nem így történt. Megelőztük őket egy lépéssel mert a tizenketedik offenzívát mi kezdtük meg és ez, eredményesség tekintetében máris messze túlszárnyalja az övékét a tizenegyet. Amit ők két és fél év óta, óriási anyag és emberáldozattal elvettek tőlünk, azt 4—5 nap alatt dicsőségesen visszavettük. Sőt folytatva a szerencsésen megkezdett munkát, már messze bent olasz területen nyomulnak előre szövetségeseinkkel megerősített hadseregeink. Azt hitte a hűtlen szövetséges, hogy rettenetes támadásai és pergőtüzei nyomán felmorzsolódtak hadseregeink s technikailag le vagyunk törve. Hamarosan kiábrándítottuk őket e hitükből. Megmutattuk nekik, hogy a központi szövetségesek hadseregei még erejük teljességében vannak s pergőtüzeink eredményesebbek az övékéénél. És fölényben vagyunk technikai tekintetben is.

Hadifoglyokról, ágyú és egyéb zsákmányról is beszélhetnénk. De mert offenzívánk még folyamatban van és a közreadott képeket is a mi területünkről vettük, későbbre hagyjuk a napilapokban különben is bőven és napról-napra ismertetett eredményeket. Tolmeint és a Bainsizza-fensikot többször ismertettük már, de mindannyiszor abban az értelemben, hogy mint védők, minden talpalatnyi részét drágán engedjük át a hitszegő olasznak. Most szólunk e területekről először, mint

visszafoglalt országrésről és bizalommal nézve a következők elé, ígérhetjük olvasóinknak, hogy hozunk ezután olyan képeket is, a melyek olasz területről valók lesznek és fegyvereink dicső teljesítményét fogják ismertetni.

HIREK.

Adományok. Szerkesztőségünkhöz ujabban az alábbi adományok folytak be, ú. m. a háborúban elesett csendőrök özvegyei és árvái javára: Szitás István alörrmester Rudolftelepről 10 K, a hadi árvák javára: Kertész Jenő százados gyűjése 10 K, az internátus javára: Sziráki János alörrmester 19 K 75 f., a rokkant katonák javára: a labarczfői különítmény 27 K 68 f., a rokkant és vak katonák javára: Fecső József alörrmester Kányádról 10 K 40 f., a vak katonák javára: a megyes-egyházai őrs legénysége 20 K, a bányaházai őrs legénysége 10 K, a mezőkeresztesi őrs legénysége 3 K, Szekeres Dezső hadnagy 10 K, Gönczi Sándor alörrmester Nagysomkutról 20 K, és Peck Ferencz örmester 3 K. A befolyt adományokat rendeltetési helyére juttattuk.

Kérelem. Rontó János, a melenczei őrsre karhatalmi szolgálatra beosztott népfelkelő, kéri Farkas Antal T. tordi születésű csendőrt, hogy egy fontos ügyből kifolyólag czimét vele közölni sziveskedjék.

KÜLÖNFÉLÉK.

A kannibál király ajándéka. Foole francia hajóskapitány, a ki a háború előtt hajójával Afrikának partjait járta, hazatérve, sok érdekes élményéről számolt be. Egy napon, — írja — Ogby, a délafrikai jakrimók törzsének királya látogatta meg a fedélzeten. A fekete uralkodó roppant érdeklődéssel szemlélte a hajót és az ebédnél, mikor a malaczpecsenyét hordták föl, azt a szerény kérdést intézte a hajó személyzetéhez, hogy vajjon fehér ember húsból készült-e a sült? A mikor a király, a kinek egy csapat felesége és egy sereg gyereken kívül több mint ezer főnyi rabszolgahada van, a hajót elhagyta, a kapitány állatbört ajándékozott neki, hogy meztelen lábára sarut csináltathasson magának. Másnap megjelent a fedélzeten a néger király követe és egy csomagot nyújtott át, a mely — egy frissen nyúzott emberbört tartalmazott. Ezt küldte a hálás király barátsága jeléül. Foote kapitány elmondja, hogy a jakrimók törzse, melynek Ogby a feje, húseledel gyanánt csaknem kizárólag emberhúst evett.

Százéves örökség. Különös örökségi históriáról írnak az angol lapok. Több mint száz év előtt az angol hadseregbe lépett be egy Sinclair nevű jó családból való fiatal ember, ki ezredével később Indiába került, hol megnősült. A mikor leánya született, ezt hazaküldte és a leány Angliában egy szintén Sinclair nevű hadnagyhoz ment nőül. Az előbb említett Sinclair Indiában az őrnagyságig lépett elő, nagyon kalandos

életet élt, míg végre egy ütközetben megölték. Ez 90 év előtt történt. Minthogy Sinclair őrnagy örökségére senki sem jelentkezett, letétbe helyezték vagyonát, mely így 90 év alatt, a kamatokkal együtt, hatvan millióra emelkedett. A Sinclair-utódok csak most fedezték fel az így felszaporodott örökséget és bár számosan vannak, ha jogukat elismerik, legalább másfél millió korona jut mindegyikükre.

Az amerikai riporterek. Egy chicagói lap riportere egyszer észrevette, hogy a vasuti töltésen a sín meg van rongálva. Ha a vonat ráfut, okvetetlenül nagy szerencsétlenség történik. A riportert, a helyett, hogy beárta volna a szenzációs szerencsétlenséget, rohant a vasuti örhöz és jelentette neki a bajt. Így egy csomó ember életét megmentette, de a szenzáció elmaradt és a riportert a kiadó még aznap elcsapta. — Ennél sokkal élelmesebb volt egy másik riportert, a ki a klinikán egy szolgától husz dollárért egy hullát vásárolt és ezzel a hullával operált. Odacsempészte egy utcasarokra, ott ráakadt és gyönyörű rablógyilkossági esetet készített hozzá. Vagy tizenötször cselekedte meg ezt, végre is a szolga révén derült ki a dolog, a ki följelentette az élelmes urat, mert — hamis pénzzel fizetett érte. Ettől fogva aztán ritkább lett a szenzációs rablógyilkosság Chicagóban.

Szerkesztői üzenetek.

F. 85. 1. Folyamatban levő befejezetlen ügyekről tájékoztatást nem adhatunk. 2. Nincs előre megállapítva; esetenként az őrsparancsnok rendeli el. 3. Ha kívánja: igen. 4. Ilyen jog nincsen; rendszerint a gazdálkodásvezetőt illeti a rendelkezés. 5. «Mint az 1912. évi XXXIII. t. cz.»-et a Tisza Testvérek könyvkereskedő cégénél, Budapest, II. Fő-utca 12 sz. a. 1 koronás árban megrendelheti. 6. Igen.

Hazafias érzés B. 5. A jegyzett hadikölcsönre vonatkozó kötvények mielőbb kiosztásra kerülnek. Ha birtokában lesz, bárhol értékesítheti.

D. 2. Ilyen formában nem hallottunk róla. Egyébként a kedvező elintézés folyamatban van.

Öreg csendőr. 1. Beszámít 2. Igen.

Közvetítés 1917. 1. Közvetlen átlépés esetén az összes tényleges szolgálati idő beszámít. 2. és 3. Igen.

Bizalom és Kitartás. Kérdésében a szárnyparancsnokság van hivatva dönten; az ügy rendezését őrskihallgatáson kérje.

Volt csendőr. Nyugállományu és volt csendőröknek népfelkeltői minőségben csendőrségi szolgálatra való beosztása iránt az 1915. évi márczius hó 31-én kelt 186,030/4. 1914. számú honvédelmi miniszteri rendelet intézkedik.

M. A. Sz. 1. Bizottsági megállapítás alapján, a szenvedett kár összegének arányában. 2. A kiterjesztés folyamatban van. 3. Ezredes.

1887. Elgondolkozott. Az ügy pontos leírását és a szemtanúk megnevezését tartalmazó kérvényt a Honvédelmi miniszter úrhoz kell benyújtani.

S. S. alörrmester. Az igényt a csapatparancsnok állapítja meg. Innen el nem bírálhatjuk.

P. 1. és 2. Nem. 3. és 4. Olvassa el lapunk f. évi 30. számában «P M» jellige alatt adott válaszuunkat. 5. Nincs tervbe véve.

HIVATALOS RÉSZ.

SZEMÉLYI ÜGYEK.

Legfelsőbb elhatározások:

Ő császári és apostoli királyi Felsége legkegyelmesebben

elrendelni méltóztatott, hogy :

a legfelsőbb dicsérő elismerés ujólag tudtul adassék :

az ellenség előtt teljesített kitünő szolgálatai elismeréseül :

wehrfesti Armandola Vladimir, egy hadseregparancsnokságnál beosztott VIII. számú csendőrkerületbeli csendőrszázadosnak, továbbá :

különleges alkalmazásban teljesített kitünő szolgálataik elismeréseül :

Császár István, egy körletparancsnokságnál beosztott IV. számú csendőrkerületbeli és

Preyer László, egy körletparancsnokságnál beosztott, az országos csendőriskola állományába tartozó csendőrfőhadnagyoknak ;

adományozni méltóztatott :

a koronás ezüst érdemkeresztet a vitézségi érem szalagján :

az ellenség előtt teljesített különösen kötelességű szolgálataik elismeréseül :

Czikai Zsigmond 1. oszt. őrmesternek, a IV., Mayer Gábor alőrmesternek, a IV., Bakarecz József alőrmesternek, a VI., Roska Imre, Nagy Mátyás, Dörnyei Ferencz alőrmestereknek, a III., Jurisza András alőrmesternek, az V., Szabó-Erdélyi Vitus 1. oszt. őrmesternek, a III., Oláh József II. 2. o. őrmesternek, a VII., Vele Tódor, Földesi Ferencz, Gieszer Péter, Kerekes Tódor, Blegye János, Komsa Gábor alőrmestereknek, a IV., Szegh Imre, Tóth István II., Czímám Bálint, Horváth József XIII. alőrmesterek, a VI., Lukács Ignác, Ardeleán János I., Haczegány János, Biró József I. alőrmestereknek, a VII., Gulyás László alőrmesternek, a VIII., Varga János 1. oszt. őrmesternek, a IV., Körmendi Károly 2. oszt. őrmesternek, a III., Fábián Dénes I. alőrmesternek, az I., Marosán János alőrmesternek, a II., Öri Mátyás alőrmesternek, a IV., Gelencsér István, Haszon István, Kajtár István alőrmestereknek, a VI., Pávelka János, Bálint András, Bukvai György, Szabó Pál alőrmestereknek, a VIII. számú csendőrkerületben, továbbá :

különleges alkalmazásban teljesített különösen kötelességű szolgálataik elismeréseül :

Varga Gábor alőrmesternek, a VIII. számú csendőrkerületben ;

az ezüst érdemkeresztet a vitézségi érem szalagján :

különleges alkalmazásban teljesített különösen kötelességű szolgálatai elismeréseül :

Konecsny József csendőrnek, az V. számú csendőrkerületben ; végül :

az ellenség előtt teljesített különösen kötelességű szolgálatai elismeréseül :

Szabó Rezső csendőrnek, a VII. sz. csendőrkerületben.

HONVÉDELMI MINISZTERI RENDELETEK.

Áthelyeztetett :

1917. évi december hó 1-ével :

Szentmihályi Lajos, II. sz. csendőrkerületbeli őrnagy, szegedi pótszárnyparancsnok, szárnyparancsnoki minőségben, az V. számú csendőrkerülethez : Nyitrára ;

Kovács Károly, II. számú csendőrkerületbeli őrnagy, szentesi szárnyparancsnok, pótszárnyparancsnoki minőségben, ugyanazon csendőrkerületnél : Szegedre ;

Zselyonka József, VI. sz. csendőrkerületbeli százados, szekszárdi szárnyparancsnok, hasonló minőségben a II. számú csendőrkerülethez : Szentesre ;

Hamza Gyula, VII. számú csendőrkerületbeli őrnagy, dévai szárnyparancsnok, hasonló minőségben a VI. sz. csendőrkerülethez : Szekszárdra ;

lövetei Barcsay Árpád, II. sz. csendőrkerületbeli százados, temesvári szakasparancsnok, hasonló minőségben a VI. sz. csendőrkerülethez, mint a 2. szakasparancsnoka : Eperjesre ;

Marschall Kálmán, II. sz. csendőrkerületbeli százados, újmoldovai szakasparancsnok, hasonló minőségben ugyanezen csendőrkerületnél : Temesvárra ;

Rutich József, VI. sz. csendőrkerületbeli főhadnagy, szakasparancsnoki minőségben a II. számú csendőrkerülethez : Újmoldovára ;

Vargha László, III. sz. csendőrkerületbeli százados, kecskeméti szakasparancsnok, ideiglenes szárnyparancsnoki minőségben a II. sz. csendőrkerülethez : Nagybecskerekre ;

Somogyi Mihály, VIII. sz. csendőrkerületbeli százados, nagybányai szakasparancsnok, hasonló minőségben a III. számú csendőrkerülethez : Kecskemétre ;

Magyar Köztisztviselők és Állami Alkalmazottak Takarékpénztára

Köztisztviselői kölcsönök törlesztésre.

Előlegek értékpapírokra.

Családi házak és telepek létesítése.

részvénytársaság

Budapest, VII., Rákóczi-ut 76. sz.

— Telefon 153—44. szám. —

Alaptőke 2.000.000 korona.

Kölosönök lakbérletiltás ellenében.

Külföldi pénznemek vétele és eladása.

Sorsjegyeknek részletre és készpénzért való eladása.

Elfogadunk betéteket takarékpénztári könyvecskére. 1. Oly takarékbetétek után, melyeket hat hónapi felmondási idő lekötése mellett helyeznek el intézetünknel, 6% (hat) betéti kamatot fizetünk. (A tőkekamatadó levonásával.) 2. Oly takarékbetét után, melynél a betevő az 1. pontban jelzett felmondási időt ki nem köti, 5 1/2% (öt és fél) betéti kamatot fizetünk. (A tőkekamatadó levonásával.)

Előleget nyújtunk értékpapírokra, sorsjegyekre, vidéki intézetek részvényeire.

Személyi kölcsönöket folyósítunk kezesség mellett vagy jelzálogos biztosíték ellenében, jutányos kamattétel mellett. Utalványok, intézkedések és chequék beszedését elvállaljuk igen mérsékelt költségek felszámításával.

Vesztünk és eladunk értékpapírokat, idegen pénzeket.

Hieronym Lajos, IV. számú csendőrkerületbeli százados, szerencsi szakasziparancsnok, hasonló minőségben, a VIII. számú csendőrkerülethez: Nyiregyházára.

Kineveztetett:

csendőr járásőrmesterre:

1917. évi augusztus hó 1-ével:

Bársony István és

Csorba János 1. oszt. őrmesterek, a IV.,

1917. évi szeptember hó 1-vel:

Poschner Ferenc és

Bokor József 1. oszt. őrmesterek, a IV.,

Karkesz Nándor és

Lajter Henrik 1. oszt. őrmesterek, az V., végül:

1917. évi október hó 1-ével:

Pintér Pál 1. oszt. őrmester, a VI. számú csendőrkerület állományában.

Okiratilag megdicsértettek:

a magyar szent korona országaihoz tartozó csendőrség felügyelője által:

A m. kir. III. számú csendőrkerület állományában:

Jeszenák János alőrmester, a Jász-Nagykun-Szolnok vármegye székházában, a vármegye kárára elkövetett feltűnést keltő betöréses lopás tetteinek nagy szakavatottsággal bevezetett és kellő erélylyel keresztülvitt nyomozás általi kiderítése, azoknak elfogása és a bűnfelek biztosításaért;

a m. kir. V. számú csendőrkerület állományában:

Palóczy Mihály, Tóth Balázs, Szász György, Szabó Sándor II., Gipsz Sándor, Losonczy Márton járásőrmesterek, Szenyák József, Karkesz Nándor, Tóth Lajos I., Baronits József, Szalai Mihály, Mészáros Gyula I., Menyhárt István, Temesi István, Hári József I., Csebk Mihály 1. oszt. őrmesterek, Kántor Mihály, Pirovics József, Sotonyi János, Soós István, Tőke Lajos, Gerge Károly, Pál Sámuel, Pomothy György, Szkurka János, Kovasznycza József, Horváth Sándor I., Szabó Ferencz IV., Beltér Mihály, Gábor István, Joó László, Németh István X., Cseke István X., Springinszeisz György, Tóth József IV., Geleta Lajos, Futák Bertalan, Lazistván János, Psdkoriczky György, Füstös Ferencz, Koletár András, Ujpál József, Farkas Lőrincz, Simánszki Ádám és Kutlik Vendel 2. oszt. őrmesterek, hosszas csendőrségi szolgálatuk alatt, de különösen a haború folyamán, a közbiztonsági szolgálat terén kifejtett buzgó és eredményes szolgálataikért, alárendeltjeiknek helyes befolyásolása és példás magatartásukért;

Lázár János, Csölle Péser, Felber Elek, Kulcsár József, Répás József, Selmeczi Pál 1. oszt. őrmesterek, Kalmár Vincze, Drahos Jónás, Trebichovszky Mihály és Brumár Miklós 2. oszt. őrmesterek, a haború tartama alatt az irodai szolgálatban kifejtett buzgó és eredményes tevékenységük és példás magatartásukért.

Nyilvánosan megdicsértettek:

a m. kir. III. számú csendőrkerületi parancsnokság által:

Papp Bálint alőrmester, a Ganz-Danubius hajógyárban alkalmazott csendőrségi karhatalomhoz való vezénylése alatt tanusított kiváló szorgalmaért, körültekintéssel párosult ügybuzgó és eredményes tevékenységeért.

Előléptetett:

vezetővé:

1917. évi november hó 9-ével:

Mahács Géza csendőr, az V. csendőrkerület állományában.

Házasságra léptek:

a m. kir. VI. számú csendőrkerület állományában:

Rutich József főhadnagy, Koch Melinda Paula Mária úrhölgygyel, 1917. évi július hó 24-én, Sopronban:

Androsovits József alőrmester, Szerafin Juliannával, 1917. évi június hó 28-án, Luasán.

a m. kir. VIII. számú csendőrkerület állományában:

Tóth Kovács István alőrmester, Nagy Erzsébettel, 1917 szept. 8-án, Hódmezővásárhelyen.

Éliás Ferencz járásőrmester, Müller Reginával, 1917 augusztus 25-én, Biharkeresztesen.

SZÁNTÓ JOZSEF

19 éve szállít kerékpárt, beszélőgépet, varrógépet, gummit és felszereléseket az egész ország csendőrségének. Ellsmerő leveleim ezerszámra vannak. — Pontos cím:

SZEGED, VÁROSI BÉRPALOTA.

A világ legjobb harmonikái

Orgonahangu, 2 váltóval 7 K, finom 9 K. Csodásan erős hang, 3 igaz váltóval 15 K. Egész zenekari hang 4 igaz váltóval 20 K. Erős acél hangok 18, 20, 25, 40 K. Finom kétsoros harmonikák, háromsorosak, gramofon hangok is készülnek.

Gramofon

Csodásan erős, tiszta hangú beszélőgép 40 K, nagy «Union» szerkezettel 50 K. — Legszebb hanglemezek az összes dalok, zenék, operák, tréfás előadások stb. 80 fill.-tól 4 K-ig. Javítási műterem.

Árjegyzéket az összes hangszerekről ingyen küld

MOGYORÓSSY GYULA

királyi szabadalmazott hangszergyár

Budapest, VIII., Rákóczi-út 71. szám.

VÁRNAY L. SZEGED

csendőrségi nyomtatványok és felszerelési cikkek teljes raktára.

Károlycsapat-kereszt nálunk már kapható, ára 2 korona.